

TJEN FOLKET

Juni 1977

Innhold:

Leder: Stortingsvalet 1977..... s.2.

Til partidiskusjonen i juni..... s.5.

Mobiliser dei progressive til sommerleir!..... s.8.

1. MAI 1977: SEIER OG STAGNASJON.....s.11.

**Kampanje mot utelukkinga av RV i NRK-
sendingane..... s.15.**

**Kampuchea – nydemokrati eller prole-
tariatets diktatur?..... s.16.**

**Før en korrekt taktikk i kampen mot terroren
i fagbevegelsen?..... s.18.**

Klassekampens fremmedarbeiderutgave..... s.20.

Reis kampen mot asbest på arbeidsplassene... s.21.

Bruk innsenderspaltene i lokalavisene..... s.22.

Gå inn i idrettslaga – delta i idrettsaksjonen... s.23.

Stortingsvalet 1977

Diskusjonen om valkampen har teke til i partiet og partilaga står framfor organiseringa av RV-grupper og sjølv arbeid med valkampen. Denne artikkelen tek opp nokre range og skadelege idear som har dukka opp i diskusjonane og polemiserar mot dei. Artikkelen går og nærare innpå nokre av oppgåvene i valkampen.

«RV er ingen front – endeleg stiller partiet aleine til val»

Denne feilaktige og skadelege lina har kome fram i førebuingane av valkampen. Ho seier at RV ikkje er ein front, RV er berre valkampmaskinen til partiet og partiet skal stille aleine i valet. Desse kameratane argumenterar med at RV ikkje kan vera ein front når han vert leia av partiet og det ikkje finst ei eiga RV-leiing ved sida av partileiinga og ikkje RV-styrer på fylkesplan ved sida av partiorganiseringa på distriktsplan.

Innhaldet i dette er ei sekterisk line for ikkje å mobilisera progressive og revolusjonære til å ta del i valkampen i RV-gruppene.

Stri mot sekterismen – bygg RV som ein brei front!

RV er ein front som partiet tek initiativet til, partiet utformar ein plattform, som ikkje er den same som prinsippprogrammet vårt, men inneheld viktige programmatiskke punkter og krav som vi meiner må vera med i eit revolusjonært valprogram.

Nokre kameratar argumenterar med at ein front kan ikkje ha proletariatets diktatur og støtte til partiet i plattformen.

I Noreg i dag er det sånn at vi ønskjer at folk skal ta standpunkt til partiet, at vi kan byggja ein front kring partiet. Med denne plattformen ber vi alle revolusjonære og progressive ta del i valkampen. Vi ber alle som er samd i politikken til RV om å verta med i RV-gruppene, gje pengar til Kampfondet og å røysta RV. Å propagandere for revolusjon, mot imperialismen og dei borgarlege arbeidspartiene og avsløre råttskapen i det borgarlege valsirkuset er ikkje berre oppgåva for eit parti, det er oppgåva til alle som stør ei sånn plattform. Dei kameratane som seier at RV ikkje er ein front, dei vil nekta desse uavhengige sosialistane og å ta del i ein revolusjonær valkamp, dei vil nekta desse kameratane å stille på listene til RV, dei seier: «Kameratar, dette skal vi ta oss av.»

Dei som hevdar at RV ikkje er ein front, er imot lina frå valet i 1975 da partiet stilte saman med uavhengige, både i RV-grupper og på listene.

Eit anna argument for å stille til val i ein front, er argumentet med tryggleiken. I ein front som RV har borgarskapet vanskar med å skilje partimedlemmar frå uavhengige. Vallistene vert ikkje medlemslister kor store deler av partiorganisasjonen på kvar stad vert avdekkja. På det viset tek vi vare på sjølv partiorganisasjonen, overfor fienden er det han det er viktig å leggja under jorda.

Valkampen – ei viktig oppgåve for partiet

Når desse kameratane seier at RV er valkampmaskinen til partiet, så gå dei vidare og seier at da treng vi ikkje å mobilisera partiet til valkampen, det er jo RV som stiller i valet. Derfor er det verkelege innhaldet i

denne lina motstand mot å stille lister og delta aktivt i valkampen.

Vi byggjer RV som ein front ved å trekkja mange uavhengige med i RV-gruppene, men valkampmaskinen til partiet er partiet sjølv. Det er partimedlemmene som må vera den leiande og drivande krafta i RV-gruppene, det er partiet som må trekkja progressive med, mobilisera dei til aktiv valkamp og sjølv gå i spissen som eit døme.

Frå før veit vi at partiorgana har teke lett på valkampen og ikkje sett det som si oppgåve å leia denne kampanjen. RV-gruppene er ikkje nokon erstatning for partilaga. Sjølv om vi må ha eiga leing i RV-gruppene må ikkje lagsstyrer og laga overlata leinga av valkampen til RV-gruppene. På det viset må vi sjå at det er partiet som er valkampmaskinen.

«Valet er ei lett oppgåve»

Dette er ein annan ide som har dukka opp avdi det er lagt opp til få, men godt organiserte diskusjonsmøter og mykje massearbeid. Desse kameratane har den oppfatninga at når det ikkje er lagt opp til mange og lange møter så vert det lite å gjera. På same viset som dei range ideane over, strir desse mot å drive ein aktiv valkamp som er retta utetter. I RV-gruppene kor både medlemmer og massar tek del må vi sjølvsagt ha møter som legg opp til diskusjoner av plattform og andre spørsmål som det er motseiingar på i gruppa, og vi må bruke møtene til å mobilisera partiet og dei uavhengige til å gå ut i aktivt valarbeid. Noka anna vil vera å sabotera valkampen avdi kameratane i RV-gruppa ikkje får høve til å diskutere og løysa motseiingar dei har. Vi treng og møter som førebud og organiserer valarbeidet. Det vi må stri mot er byråkratiet, at møtene ikkje er godt førebudd, sånn at dei ikkje mobiliserar til innsats og ved at valkampopplegget ikkje er førebudd til møtene sånn at RV-gruppene vert sittande å diskutere fram og attende korleis dette skal gjerast.

«Valkampen er ikkje viktig»

Det fins motseiingar på at vi skal stille i valet, dei kjem fram på ulikt vis, som t.d. på den måten som synt foran. Det er kameratar som meiner at valet er eit stort propagandashow for borgarskapet som vi kommunistar ikkje bør blanda oss borti, «vi bør halde oss for gode til sånt».

Desse kameratane har i røynda ikkje forstått kvifor kommunistar stiller til val. Målsetjinga med valkampen er ikkje å få representantar som skal få gjennom nokre bra framlegg i Stortinget. Vi må sjå på valkampen som ein svær propaganda-kampanje med siktemål å skolere og opplyse arbeidarklassen om kven som sit med makta, at vi treng sosialismen. Vi må avsløre dei borgarlege arbeidarpatria, avsløre det borgarlege demokratiet og stri mot parlamentariske illusjonar som finst blant folk. Mot dette stiller vi lister på ei revolusjonær plattform som syner at det fins eit alternativ til den borgarlege løftepolitikken. Det er dette vi vil med valkampen.

Dei som likar minst at vi stiller til val er borgarskapet som endrar reglane for å vera med i NRK-sendingane, sånn at berre RV vert utelukka. Dei vil syne takksemd overfor dei som går i mot å drive ein aktiv valkamp med propaganda for sosialismen, mot imperialismen og avsløringar av borgarskapets diktatur og dei borgarlege patria og som stiller dei til ansvar for kva for politikk dei står for i handling.

Tre viktige målsetjingar i valkampen

Vi skal setja oss fleire ulike målsetjingar i valkampen, men her skal vi ta opp tre særskilte målsetjingar som vi må leggja opp arbeidet etter.

— For det fyrste må vi setja oss målsetjinga å avsløre kronargumentet til DNA i valkampen om «A-regjering» og «arbeidar-regjering». Vår parole må vera at «A-regjering er lik B-regjering». Gjennom å avsløre den reaksjonære politikken til DNA, syne kva som løyner seg bak løftet om sjølvvalt abort, loven om barnehagar, avsløre innhaldet i oljepolitikken til DNA, «vernevedtaket» om Veig og Dagali og kva som i røynda vert resultatet av dei mange lokale løftene til DNA. Å stikke hull på «arbeidar-regjering ballongen» er og å stikke hull på argumentet til SV om at det er betre «med ei regjering utgått av DNA» og alt våset om «arbeidar-makt».

— For det andre må vi setja oss målsetjinga om å vinne stemmer frå SV. I 1973 tapte vi mange stemmer ved at vi ikkje klarte å overtyde mange progressive om at SV er eit reaksjonært parti og at arbeidarklassen og folket ikkje er tent med sånne falske «arbeidar»-representantar på tinget. Vi må leggja stor vekt på å gå hardt innpå klingen til folk som vaklar mot SV, syne til svika

deira, frå abort-sviket til streikesabotasje og mykje anna. Dette kan vi berre lukkast i ved å grave fram mykje og konkret stoff om kva SV har gjort på Stortinget, i dagskampen og særskilt i lokale saker. SV må ikkje få halde valmøter, stand o.a. utan at RV-aktivistar kjem og konfronterar dei med brotsverka deira.

— For det tredje må vi setja oss målsetjinga med å slå det svarte og reaksjonære «NKP» i valet med å få fleire røyster enn dei. Kvifor er det ei viktig målsetjing? «NKP» er eit svart reaksjonært parti og eit agentur for sosialimperialismen. Dei framstår som «kommunistisk» og borgarskapet køyrer dei fram, kallar dei «kommunistane», gjer unntak i reglane for å sleppe dei til i valkampsendingane til NRK. På det viset kan revisjonistane i «NKP» stå fram og sverta til kommunismen. «NKP» er ikkje ein daud hund som mange vil tru. Med hjelp fra Moskva og borgarskapet heime styrkar dei seg politisk og organisatorisk. Dei har planar om avis to gongar i veka, dei konsoliderar seg, vervar medlemmer og tingarar til «Friheten».

Kven av dei to partia, dei verkelege kommunistane eller revisjonistane som får størst oppslutning i valet er ikkje utan tyding for kva for parti som skal feste seg som kommunistpartiet i hovudet på folk som enno ikkje ser skilnaden. At RV får fleire røystar enn «NKP» er ikkje berre ein siger for oss og eit tap for revisjonistane, men også eit tap for borgarskapet og sosialimperialismen.

Organiser mange og breie RV-grupper

RV-gruppene må organiserast rundt parti-medlemmene under leiding av partilaget. Vi må organisere RV-grupper saman med arbeidskameratar, i boligstrøk og lærestader, i ungdomsmiljø osv.

Full innsats i innsamlinga til RV og Oktober!

Innsamlinga har hatt ein tung og seig start. I tida frametter må vi setja målet med å fylle den fyrste målsetjinga på 300 000 snøgt. Dette må til for at vi skal finansiere valkampen, både sentralt og lokalt. Vi må byggja på røynslene om faste bidrag. I RV-gruppene må vi stille innsamlinga som ei sentral oppgåve i valkampen. Sjølv sagt skal alle i RV-gruppa teikna faste bidrag, men vi skal og gjere innsamlinga til ein del av valkampen, samle inn frå stand, husvitjing, val-

møter osv. Å samle inn blant alle som stør RV er viktig også for å knytte seg nærare til oss, det kan vera deira bidrag i valkampen.

Valkampstart i juni

Valkampen må ta til før sumaren, RV-gruppene må organiserast og arbeidet sejest i gong. Vi går inn for å setja igong valkampen med eit stort masse møte med alle RV-aktivistane og sympatisører som mobiliserar på politikken til RV og kor vi sikrar at alle vert organisert i RV-grupper og planar for valkampen før sumaren og i ferien.

Ikkje gløym valkampen i sumarmånadene

Sumarferien fører lett til at RV-gruppene går i oppløysing, men det fins likevel folk nok til at valkampen kan halde fram i ferievekene, og vi må leggje planar for korleis RV-aktivistane kan drive valkamp der dei skal feriere.

Sumarvalkampen må rettast inn på å trefe folk der dei er. Send valkampgjenger på badestrendene, driv valkamp om kveldene på plasser kor mange folk kjem saman, arranger frikonsertar osv. Lag turne i fylket som oppsøker folk der dei er.

Å ikkje drive valkamp i ferietida vil vera å gje AUF og andre fritt spel med sin valkamp.

Rekrutter til partiet fra RV-gruppene

Vi må og setja særskilte målsetjingar for partiet i valkampen. Den fyrste viktige målsetjinga må vera å styrka partiet gjennom valkampen med å rekruttere medlemmer og verve til sirklar. Korleis vi lukkast i dette vil vera eit mål på kor godt arbeid vi gjer med å trekkja med oss partilause i RV-grupper og korleis vi arbeidar for å utvikle dei gjennom valkampen.

Mange nye tingarar til dagsavisa

Det andre målet må vera mange nye faste lesarar av dagsavisa vår. I Klassekampen vil det om kort tid verta annonsert valkamp-tilbod på dagsavisa fram til valet. Å verve mange nye tingarar er ikkje berre ei oppgåve for kommunistane i RV, det er ei oppgåve som heile RV må drive. Partiet må gå i spissen for å drive denne særskilte oppgåva i valkampen. Etter valkampen må vi setja oss oppgåva med å sikra alle som har tinga dagsavisa i valkampen som faste tingarar.

TIL Partidiskusjonene i juni OM KVINNEPOLITIKK OG MASSELINJA

Avvis sekterismen – rekrutter i masseomfang til KF-gruppene!

I materialet om kvinnepolitikk og masselinja blir det slått fast: «Partiet har hatt en riktig politikk overfor den nye kvinnebevegelsen fra 1968. Støtte opprettelsen av en partipolitisk dagvengje, kvinneorganisasjon som tok utgangspunkt i det nivået massene som ønsker å bli kvinneaktivster var på, bygde på et minimumsprogram som kunne gjøre det lett for dem å slutte seg til, og la hovedvekt på dagskrav». Videre slår fast at det har eksistert et grovt høyreavvik i kvinnearbeidet og sier: «Dersom høyreavviket blir tillatt å utvikle seg, vil det ikke være lang tid før den nye sterke kvinnebevegelsen likvideres.

I vår (76) sto vi i en farlig situasjon i og med at revisjonistene ikke var avslørt, våre folk kjørte ei vulgariseringslinje uten å gjøre noe med de mest brennende krava til kvinnene, og KF var i ferd med å gå i oppløsning: moralen sank, frustrasjonen bredte seg og utmeldingene økte. Det ser nå ut til at denne situasjonen er snudd til det bedre, men det er lite konsolidert og nye tilbakeslag kan komme fort om vi ikke korrigerer politikken og arbeidet.»

Her skal jeg sette fingeren på noen punkter som gjelder arbeidsmåten i KF.

Hvem kjenner ikke disse argumentene: «Folk er redde for KF», «KF er det samme

som AKP», «KF er for ekstremister og derfor farlig for alle som kommer i berøring med dem». Mange kommunister har latt seg terrorisere av borgerskapets forsøk på å kriminalisere KF. Vi kommunister må avvise hetsen ved i praksis og i masseomfang gå ut til kvinnene i det miljøet KF-gruppa fungerer og gjennom diskusjon og i praksis vise hva KF er. Ved å ta opp de brennende krava til alle kvinnene på stedet.

Hvem kjenner ikke stilen med hyppige og lange møter hjemme i stua til et KF-medlem. Som diskuterer «den rette linja» og de «rette parolene». Med endeløse diskusjoner om hvem som skal gjøre «det og det» som moraliserer over de som «ikke er så aktive». Diskusjoner som ikke er til hjelp for å reise det store flertallet av kvinnene på stedet eller til å løse problemene til kvinnene i gruppa. Mange grupper praktiserer «kandidat-tid». Nye går i lang tid før de «glir inn i miljøet» og nærmest tilfeldig blir spurt om å melde seg inn. Dette er en dårlig karikatur av KF som et *kvinneparti*. Det er helt feilaktig. KFe-re skal kunne selge medlemskort når de går på dørbesøk, mot alle ideer om først å måtte «studere plattformen» altså mot ideen om «kandidat-tid». Mot ideen om at KF er en «eliteorganisasjon». Gruppa bør ha tilbud om aktiviteter som dekker alles

behov, fra de som vil diskutere kvinnespørsmål og gå på dørbesøk en gang i uka til de som syns det er nok å gå på et møte en gang i måneden. For å samle kvinner rundt KF må gruppene ha en viktig del av møtene som *apne*, ikke gjemme seg bort. Det er en karakteristikk for denne feilaktige arbeidsmåten og det er sektarisme! Det er bare å stille spørsmål om denne arbeidsstilen aktiviserer de store massene av kvinnene på stedet, om det overhodet er mulig å gjøre det med en sånn arbeidsstil.

Det er riktig at den progressive kvinnebevegelsen har vunnet små framskritt på enkelte områder. Men hva gjøres da? 18 000 skreiv under på Daghjemsaksjonens krav i Oslo. Tallet er ikke stort i forhold til hvor mange som er enig i krava. Tallet kunne vært femdobla. Men det viser at KFe har vært ute blant folk. Men så er det slutt. Hva gjøres med disse atten tusen? Det betyr ikke

at KF har større oppslutning, fordi nye tusener er ikke trekki med rundt KF. Disse attentusen er ikke *aktivisert*. Det er bare gjennom å bli aktive at de vil avsløre hvem kommunen tjener på, hvilken side DNA og SV står. Når arbeidet for å aktivisere tusener nettopp er starta setter mange KF-grupper sluttstrek! Det er ingenting i veien for at KF-gruppene skal få 100 nye medlemmer gjennom å aktivisere disse. Sånne perspektiver fins ikke. «Vi har fått 2 nye» sier KF-gruppa og er fornøyd! På et sted hvor det er flere tusen kvinner burde en ikke være 'fornøyd' før minst 100 av disse er blitt medlemmer.

Det er et uttrykk for sjøltilfredshet — det å legge seg på ryggen og ta det med ro, så snart det er nådd en liten framgang. Det er et dekke for ikke å korrigere sektarismen og høyreavviket.

HVORFOR ER DET NØDVENDIG MED SÆREGEN KVINNEORGANISERING?

I kampen for den sosialistiske revolusjonen er det et spørsmål om seier eller nederlag om kvinnene blir mobilisert eller ikke. Skal proletariatet og dets forbunds-feller bare mobilisere halvparten av sine krefter, altså mennene mot klassefienden, eller er det ikke sånn at også kvinnene må delta for fullt i revolusjonen...

Lenin sier dette om særegen kvinneorganisering:

«Vi avleder våre oppfatninger om organisasjon av våre ideologiske begreper: ingen separate organisasjoner av kommunistiske kvinner. En kvinnelig kommunist hører til som medlem av partiet på samme måten som en mannlig. Med like rettigheter og plikter. På det punktet kan det ikke herske noen uoverensstemmelse. Men vi må ikke lukke øynene for faktiske forhold. Partiet må ha organer, arbeidsgrupper, komitéer, utvalg, seksjoner eller hva man vil kalle det, som har til særoppgave å vekke de bredeste masser av kvinnene, knytte dem til partiet og holde dem varig under partiets innflytelse. Da trengs det naturligvis at vi driver systematisk virksomhet i disse kvin-

nemassene. Vi må skolere de vakte, vinne dem og styrke dem til den proletariske klassekampen under ledelse av det kommunistiske parti. Og nå tenker jeg ikke bare på proletarkvinnene, på de som arbeider i fabrikkene eller er husmødre. Jeg tar også med småbonde-kvinnene og kvinnene i de forskjellige lag av småborgerskapet. Også de er et bytte for kapitalismen, og i tiden etter krigen mer enn før. Disse kvinnemassenes upolitiske, usosiale, tilbake-liggende mentalitet, sneverheten i hele deres virke og livsmønster er kjensgjerninger. Det ville være dumt å se bort fra dette, tvers igjennom tåpelig. Vi trenger egne organer for å arbeide blant dem, spesielle agitasjonsformer og organisasjonsformer. Det er ikke feminisme, men praktisk, revolusjonær hensiktssmessighet.»

Grunnlaget for at det er nødvendig med egne kvinneorganisasjoner er at kvinnen er særegent undertrykt som kjønn. Denne undertrykkinga har skapt tilbakelegenhet og passivitet hos kvinnene og det trengs egne agitasjons- og organisasjonsformer.

Oppgava til proletariatets parti er å gjøre

de arbeidende kvinnene til en mektig revolusjonær kraft i kampen for den proletariske revolusjonen. Dette må være vår målsetting for en særegen kvinneorganisering.

En sårn særegen kvinneorganisasjon må mobilisere kvinnene til kamp for sine brennende krav, sårn at de gjennom sjølve kampen kommer ut av passivitet og tilbake-liggenhet.

Den må avvise all kvinneundertrykkende ideologi som sier at kvinnene ikke kan ta stilling til annet enn «kvinnespørsmål» og reise kvinnene til kamp mot imperialism og fascisme.

Lenin sier at kvinnearbeid er halvparten av hele partiarbeidet, at kvinnearbeid og linja for særegen kvinneorganisering er *hele* partiets ansvar. Samtidig må vi slå fast at partiets kvinnearbeid ikke er begrensa til egne organisasjoner men også kjempe for å gjøre kvinnene aktive på alle fronter.

Opp mot denne linja står revisjonistenes linje. Ei linje for å hindre kvinnene i å reise seg til å bli en mektig revolusjonær kraft: At egne kvinneorganisasjoner bare skal ta opp «kvinnesakene», å skille kvinnene fra proletariatets kamp — at kvinnene er spesielt fredselkende og få dem til å propagandere «fredelig sameksistens», å gjøre kvinnene til en aktiv støttebevegelse for Bresjnev's politikk — at kvinnene skal konsentrere seg om reformkrav til storting og kommunestyre. De skal bindes til reformisme og parlamentarisme og reduseres til stemmekveg.

Hvilke feil eksisterer i partiet.

Det finnes ei linje mot at særegen kvinneorganisering er nødvendig. Se på det ut fra arbeidet med 1. mai i år. Fra en kommunist i en KF-gruppe: «Alle i min KF-gruppe er enig i hele grunnlaget for FFF så det er det samme hva vi mobiliserer på». Fra andre hører vi «Kvinnearbeid er ikke så viktig for oss» dette arbeidet blir overlatt til kvinneansvarlig eller kamerat i KF. KF-gruppa kan gå helt i oppløsning uten at ansvarlig slår alarm og avd. gjør noe. De fleste som ikke har KF-grupper nå bekymrer seg ikke, har ikke noen plan for å få i gang en. KF-gruppa slutta å fungere foran 1. mai i år og medlemmene gikk over i FFF-gruppa. Resultat var at folk som gikk 8. mars ikke gikk 1. mai (dette må ikke blandes med dem som går 1. mai, men ikke 8. mars) «KF's oppgave er begrensa til de viktigste kvinnekrava i dag» at imperialismen er noe en henger på og bare skal bruke til for å skolere, og ikke fordi det er viktig at kvinner tar stilling og mobiliserer mot imperialismen. Disse ser resultater av de enkelte dagskampene som mål i seg sjøl. Som fører til at KF vil føre en perspektivløs kamp og havne i håpløs reformisme.

Mer litt om emnet: Se studiespalta i KK første uka i juni. RF 6/76 s. 48 (Stalin-artikkelen) KK-kronikk i nr. 17/76 (fra 2/3). Mao: Sørg for massenes velferd og Hvor kommer de riktige tankene fra. Noe om historia til kvinnebev. står i Studieboka for kvinner s. 83—93 og RF 2/74 s. 24—36.

STUDIESPØRSMÅL

Spørsmål til den obligatoriske partidiskussionen i juni om særegen kvinneorganisering

Spm. 1. Hvorfor er det nødvendig med særegen kvinneorganisering?

Spm. 2. Vurder avdelingas linje for å mobilisere kvinner til 1. mai.

Spm. 3. Hva hindrer masserekruttering til KF idag?

Spm. 4. Åssen skal vi redusere revisjonistenes innflytelse i kvinnebevegelsen drastisk?

Mobiliser dei progressive til sommerleir!

Kameratar, sommerleirane nærmar seg raskt, tida som er att må brukast til intensiv mobilisering for å fylle leirane med vener av den kommunistiske rørsle.

Kvifor er dette så viktig?

Svaret er: Raud Front-leirane er eit politisk felttog mot borgarlege liner i og utanfor partiet og dei er ein praktisk skule i organisering og samvær etter marxist-leninistiske prinsipp. Leirdeltakarane går fram politisk med sjumilsstøvlar. Alle som har vore på leir veit at innsatsen og entusiasmen stig mange grader på denne eine veka. Ta dømet med innsamlingskampanjen sist sommar, den synte kor sterk politisk kraft leirane er og korleis denne krafta utløyser kampanjar etter leirane.

Leirane skal løyse viktige politiske spørsmål

I sommar skal vi handsame tre politiske emner:

- Revolusjonær fagforeningspolitikk
- Folkekrigen
- Stortingsvalet.

At nettopp sommarleirane er høvelege reiskapar veit vi av eiga røynsle. I det tiåret vår unge kommunistiske rørsle har arbeidd har slike breitt samansette leirar markert gjennombrøt på mange sentrale ideologiske og politiske spørsmål. Vi kan nemne dømer som masselina, det kommunistiske partiet, programdiskusjonen før partiskippinga, revisjonismen og krigsfaren. Desse døma markerar gjennombrøt for partiet for det fyrste, men og gjennombrøt for ei korrekt politisk line blant dei kjempande massane

rundt partiet for det andre. For det tredje har eit aktivt samarbeid mellom kommunistar og progressive rundt partiet gjort desse resultatane mogeleg. Held vi fast på desse røynslene får vi eit godt resultat. Emna er sentrale og naudsynte om vi skal makte oppgåvene som krevst av oss i dag.

Revolusjonær fagforeningspolitikk

Visseleg har partiet vunne støtte og respekt for det faglege arbeidet sitt. Særskilt har kampen mot arbeidrararistokratiet tydd mykje. Vi har nådd lenger i å gjere fagforeningane til kamporganisasjonar. Men fagforeningsarbeidet vårt er ikkje utan lyte. Vi må stå på fastare grunn om vi skal knuse Aspengrens ugraskampanje og sette parolen om å gjere fagforeningane til ei hevstang for arbeidarklassens endelege frigjering. Særskilt viktig er det å kome til livs all vakling som hindrar oss i å isolere aristokratane frå massane og som og hindrar oss å knyte massane til ei kommunistisk kampline. Vi treng denne diskusjonen og vi treng han saman med dei som kjempar rundt oss. Mange nære vener på leirane gir meir konkret røynsle enn vi har sjøl. Det gir høve til konkret kritikk på lina og vår til å tømme denne fastare. Det smir eit politisk band til massane og set mange fleire i stand til aktivt å føre kampen mot kapitalen og handlangarne hans.

Folkekrigen

Truselen om krig og supermaktsåtak på Noreg står ved lag. Sovjetimperialistane har

skjerpa krenkinga av norsk suverenitet og krigane i Afrika i det siste syner at dei trappar opp kampen om verdshegemoni. Vi kommunistar veit kva dette betyr og vi veit kva vi har å gjere. Vi har inga tid å miste med å spreie teorien om folkekrigen og starte den politiske førebuinga av folkekrig mot imperialistisk overfall av Noreg. Vi veit at dette har stor interesse. Mange lurar på om ein kan kjempe mot atommaktene i det heile, mange lurar på om folkekrigen høver i Noreg, men mange ynskjer rett og slett å bli med på utforminga av grunnlaget for kampen. Få dei med.

Stortingsvalet

Den borgarlege valkampen i alle variantar er alt i gang. Serien av landsmøter i partia har slege an tonen, alle krefter settast inn for å verne borgardiktaturet og for å verne egne bein. Vi kommunistar dreg ikkje på skuldren til dette sirkuset. Vi veit at det både krev av oss og gir oss høve til å avsløre borgardiktaturet og fremje kommunismen blant massane. Vi har alt røysle for dette og denne skal vi sjølv sagt nytte når leirane skal sette oss i stand til ennå betre innsats. Sjølv sagt skal vi meisle ut denne politikken saman med venene våre. Kva kan ikkje hundrevis av desse legge fram av konkret stoff om korleis revisjonistane i SV svik arbeidsfolk dagleg.

Den politiske lina avgjer mobiliseringsresultatet

Det finst politiske feil i høve til sommarleirarbeidet. Den viktigste av desse er sektarisme både i forståinga av leirane og sektarisme i mobiliseringsarbeidet. Vi må kvitte oss med denne sektarismen fordi den saboterer viktige politiske oppgåver vi må løyse. Vi må renske ut idear som reduserer kor viktig sommarleirane er i utviklinga av den ideologiske og politiske lina vår. Vi må feie ut alle idear som ser på leirane som ei slags tilfeldig sommarrutine. Sommarleirane er ein sentral del av det årlege arbeidet vårt. Vi må renske ut alle idear som reduserer leirane til eit tiltak for partifolk, der nokre massar kan få lov til å være tilstades. Den politiske lina for sommarleirane ser på massane si deltaking som ei naudsynt resurs. Dei legg grunnlaget for utøving av kritikk og sjølvkritikk som vi elles aldri har noka organisert grunnlag for.

Kanskje nokre kameratar synest nett dette er vanskeleg. Om så desto viktigare.

Vi må renske ut alle idear om at leirtilbodet er for vanskeleg for dei nære venene våre. At dei fleste ein kjenner korkje har politisk nivå eller interesse av dette elles gode tilbodet. Slike idear har ikkje rot i røyndomen som tvert i mot syner at dei er med på å drive kampen på leiren framover. Partiboka er ikkje alltid lett å sjå.

Vi må renske ut denne politiske sektarismen i den praktiske forma at massane ikkje skjønar at ein bør nytte ferien til politikk. Dette er ei undervurdering av massane sitt klassestandpunkt, og ei tafatt haldning til at massane og er i stand til å endre ein ferieplan, sjøl om det er seint.

Propagander det positive leirlivet

Sommarleiren er ein politisk heilskap, frå kveldsplenumet til oppvasken. Denne organiserte heilskapen har ei kommunistisk lina som rettesnor. Korleis vi løyser både dei politiske såvel som dei materielle oppgåvene på leiren gir ei peikepinn på korleis sosialismen og proletariats diktatur tener folket, utløyser folkets skaperkraft og skaper eit sant demokrati. Dette kan vere viktige saker å erfare for mange vener omkring oss. Det kan løyse motseiingar både i høve til kommunismen og partiet. Dette skal vi gå aktivt ut med og vi skal slå ned vrengebilete som måtte finnast om våre telt, lange vakter og kloramin.

Sommerleir: Kombinasjon av ferie, politikk og kameratsleg samvær

Sommerleirene er ikke ukes-møter. De er den beste kombinasjon av ferie, politikk og kameratsleg samvær. På leir får deltakerne oppleve hva demokratisk sentralisme betyr i praksis, hvordan dette prinsippet gjør oss i stand til å løse mange innfløkte praktiske problemer og til å drive fram diskusjonene, avdekke uenighet og oppnå enhet.

Gjennom leiren får uorganiserte en sjelden fin anledning til å bli nærmere kjent med den revolusjonære bevegelsen. Vi bør legge vekt på at ei leir-uke øker innsatsviljen og entusiasmen mye mer enn noen som helst vanlig ferieuke kan gjøre.

På leirene vil den progressive kulturen blomstre. Deltakerne blir sveisa sammen gjennom allsang, opptredener og dans, og endel av kulturaktivitetene er velegna til å

gjøre diskusjonene mer konkrete og levende.

Idretten kommer til å få en framtreddende plass. Ballspill, svømming, gym, osv. blir daglig kost. I tillegg blir det opplæring i hvordan vi best kan trene og holde formen, og det blir egen idrettsdag.

Ungene får det fint og blir tatt hånd om i egen barnehage eller pioner-organisering.

Mobiliseringa krev innsats – politikken er grunnlaget

Kameratar, vi har alt skaffa oss røynsle i mobiliseringsarbeidet. Vi veit at det er den konkrete diskusjonen på dei politiske emna som får folk på sommarleir. Hald fast på denne hovudlina. Vi er nøydd til å diskutere desse emna akkurat så lenge at folk skjønner at dei både har noko å hente og noko å gi på leiren.

Vi må aktivt legge fram kor viktig desse emna er for arbeidarmassane og folket, at vi alle må vere med på dette løftet. Særskilt viktig er det å ta opp dette i samband med hetsen mot progressive, inkludert leirane våre. Denne kan vi bare slå tilbake saman med massane.

Syn mangfald i metodane – unngå byråkratiske tiltak

Personkontakt vil gi hovudtyngde av resultatet fordi denne er i stand til å fange akkurat dei motseiingane som tel. I sommarleirmobiliseringa må vi derfor bruke mye tid på å oppsøke folk, – spesielt hjemme i stua hos dem sjøl. Da nytter det ikke med «2-minutters»-mobilisering der vi farer rundt som om vi samla stemmekveg. Alle kameratar må sette av god tid til å diskutere leiren grundig med folk.

Folk vet at vi kommunister driver aktivt med politikk. Mange respekterer oss for innsatsviljen vår. De vil derfor synes det er helt naturleg om vi kommer kjem til dem og sier rett ut: «Du, – jeg kommer for å diskutere en sak som er viktig for deg og arbeidsfolk ellers. Har du litt tid utover kvelden?» På denne måten vil vi få igang gode diskusjoner og vil oppnå resultater!

Alle kameratar må nøye gå gjennom ar-

beidskameratar, KK-folk, frontkameratar og vener som bør på sommarleir. Lag ein plan for framdrifta og kontroller og løys motseiingar undervegs. Få folk saman i grupper som ikkje er større enn at mange røynsler og synspunkt kan kome fram. Ver på vakt mot satsing på store møter som aleine skal løyse dette i ein jafs. Som regel er dei ikkje høveleg til slikt.

Praktiske problemer lar seg i regelen løse når folk først får lyst til å dra på leir

Vi må legge fram politikken for leirdiskusjonene, og hva leirlivet er for noe. Men vi må og spørre mye etter folk sine meninger om temaene og om å dra på leir. Hver enkelt vi snakker med har sin spesielle bakgrunn, – fra fagforeninga og jobben, fra frontarbeid, fra familien, fra det han eller hun har lest eller interessert seg for på annet vis. I mobiliseringa må vi knytte an til disse *sær-egenhetene* og vise at leiren har *betydning* for hver enkelt, og at hver enkelt *trengs* på leiren. Ledelsen i mobiliseringsarbeidet må drive slikt arbeid sjøl og propagandere framskredne eksempler på godt arbeid.

Ofte vil den ene ektefellen på leir, men ikke den andre. Be flere slike par sammen, eller snakk med begge to samtidig og ta opp motsigelsene.

Det hender at enkelte er redde for å dra på leir fordi de ikke kjenner noen der, de tror de må kunne mye og være aktive i diskusjonene. Vi må gjøre det klart at en ikke trenger «ta ordet» eller være skolert for å delta. Oftest viser det seg at de blir svært så aktive når de først har kommet på leiren.

Det kan være hardt press mot folk som melder seg på leir. Usikkerhet og motsigelser kan slå ut i at folk som sier de skal på leir, eller til og med har meldt seg på, uteblir. Vi bør følge opp alle som melder seg på leir, gjerne med forberedelsesmøter der en diskuterer temaene for leiren. Organiser felles transport.

HJEM TIL FOLK! RETT PÅ SAK! GRUNDIG DISKUSJON! OPPFØLGING! Slikt vil sikre god mobilisering til sommarleirene.

1. MAI 1977

Seier og stagnasjon

Klassekamptoga til Faglig 1. maifront vant også i år stor tilslutning. På plass etter plass meldes det at Faglig 1. maifronts demonstrasjoner vant større oppslutning enn de som ble organisert av Samorg/DNA og revisjonistene i «NKP» og SV. Hvor bra dette egentlig er skjønner vi kanskje best ved å sammenlikne med andre land i Norden og resten av Europa. Det typiske er nemlig at revisjonister og sosialdemokrater har nokså stor innflytelse og kontroll over massebevegelsen 1. mai. Enda en gang kan vi slå fast at dette ikke er tilfelle i Norge.

Men dette er ikke hele bildet. Opp gjennom åra har utvilsomt mange kamerater blitt «forvent» med gode resultater, de trur framgangen nærmest kommer seilende på ei fjøl. I det revolusjonære arbeidet vil det imidlertid alltid være flo og ebbe, både våre egne linjer for arbeidet og ytre faktorer vil ha sterk innvirkning på resultatet. Sann sett bør 1. mai-resultatet i år være en nyttig vekker.

Dersom vi ser på utviklinga på landsbasis i de tre åra 1975, 1976 og 1977 og sammenlikner oppslutninga om Faglig 1. maifront og tilsvarende klassekamptog, så er *stagnasjon* det mest dekkende uttrykket. I 1975

var resultatet 20 800, og i 1976 økte det med 1400 til 22 200 og i år sank tallet med 1100 til 21 100. Mye av dette kan forklares ut i fra variasjonene i Oslo-resultatet, som i 1977 ble 8500 mot 10 000 i fjor og 8100 i 1975.

Men gjennomsnittstalla for landet dekker sjølsagt over mange motstridende tendenser. Det er nemlig ikke snakk om noen helt entydig tendens vi kan oppsummere. Dersom vi definerer *framgang* lik økning med 5 eller flere, *stagnasjon* lik oppgang eller nedgang mindre enn 5 og *tilbakegang* med nedgang på minst 5 får vi følgende resultater når vi sammenlikner 1976 med 1977-arrangementene:

- Framgang: 30 plasser
- Nye demonstrasjoner: 17 plasser
- Stagnasjon 11 plasser
- Tilbakegang: 52 plasser.

I tillegg til dette bør nevnes at det i 1976 var 5 plasser med Faglig 1. maifront-tog som i år ikke klarte å stable noe tog på beina. Som vi ser er tilbakegangen noe mer omfattende enn tendensen til framgang, men stagnasjonen på landsbasis er i første rekke et statistisk uttrykk for at framgang og tilbakegang i en viss grad oppveier hverandre.

Dette har relativt stor politisk interesse når vi skal

vurdere demonstrasjonsresultatet. For med såvidt sprikende tendenser kan vi f.eks. ikke feste lit til at borgerskapets og opportunistenes anti-kommunisme i seg sjøl kan ha spilt noen avgjørende rolle. Anti-kommunismen er f.eks. ikke noe mindre i Bergen, der klassekamptoga med sine 2500 var større enn noen gang før, enn i Mo i Rana, Bodø og Oslo som alle noterte tilbakegang fra i fjor.

Sjølsagt kan 'ytre' faktorer aleine ha spilt en viss rolle, ikke minst innafor enkelte seksjoner og grupper. Mobiliseringa til 8. mars, arbeidet med dagsavisa, er ulike eksempler. I Oslo var det også et eget revisjonist-tog ved siden av Samorg for første gang på mange år. Dels førte dette til at endel SV-sympatisører som tidligere har gått i klassekamptog fordi Samorg var «for ille» nå slutta opp om sine egne ledere som de ennå ikke har gjennomskua. Andre klarte ikke ta standpunkt mellom de to toga og ble sittende hjemme. Men dette var en vanske vi visste om på forhånd. Allerede i fjor høst avslørte Klassekampen SV-ledelsens 1. mai-opplegg. Hovedspørsmålet må derfor bli om vi klarte å utvikle en taktikk som slo revisjonistenes offensiv tilbake eller om vi ikke gjorde det.

Kort sagt: Når vi skal oppsummere 1. maiarbeidet må vi først og fremst legge vekt på de politiske linjene som vi sjøl har satt ut i livet innafor Faglig 1. maifront.

Personlig mobilisering fortsett et nøkkelpromblem

Både i fjor og i år har parti-ledelsen stilt det personlige massearbeidet som en hovedoppgave å løse i 1. maiarbeidet. Det har blitt advart mot overdreven møtevirksomhet og agitert og argumentert for å bruke mye tid på å oppsøke venner og arbeidskamerater. Vi har lagt stor vekt på å mobilisere ut ifra lokale krav, slik at folk også skjønner at klassekamptogforsvarer deres mest brennende og umiddelbare økonomiske og sosiale interesser.

Mitt inntrykk fra Oslo er at dette i en viss grad også har blitt gjort. Samtidig blir det oppsummert etter 1. mai at mange av de «som hadde lovt å komme, ikke kom». Fra endel plasser fortelles det også at en før 1. mai satsa mye på underskriftsletter før toget. Et sted ble det samla inn mer enn 100 flere underskrifter på Faglig 1. maifrontlister før 1. mai enn året før, likevel kom det 20 færre i sjølve toget. Sânt bør få oss til å stille spørsmålet om *kvaliteten* av det personlige mobiliseringsarbeidet vi driver.

Et eksempel: Endel folk vil gjerne gå i toget, de sier ja og skriver under på ei liste. Faglig 1. maifrontaktivisten blir i godt humør og sikker på framgang og gjør ikke mer med denne kameraten. På 1. mai viser det seg imidlertid at han eller hun kommer ned i byen, men blir stående på fortauet uten å gå inn i toget. Hvorfor?

Det finnes mange tenkelige svar. Noen oppdager plutselig at toget fotograferes, at folk fra bedriftsledelsen ser på toget. De blir plutselig redd for jobben og tør ikke gå. Fordi slike ting ikke var diskutert på forhånd kan små ting få stor betydning. Andre kan dagen før toget ha blitt oppsøkt av en arbeidskamerat som er revisjonist. Endel anti-kommunistisk hets og propaganda for SV-toget gjør raskt kameraten så usikker at han velger å bli hjemme. Og vår aktivist hadde sjølsagt ikke brydd seg om å argumentere mot revisjonisttoget ettersom han så raskt fikk en underskrift for Faglig 1. maifront.

Et annet eksempel. Mange av de vi oppsøker og mobiliserer til toget har *aldri* gått i demonstrasjonstog før. De føler seg ofte usikre, veit ikke riktig hvor seksjonen befinner seg, særlig er dette tilfelle i storbyene. Mange plasser er det utvikla et opplegg med *frokoster* der mange folk trekkes med på forhånd, slik at en går i samla tropp til toget. Men ofte er dette opplegget tilfeldig organisert. Og fordi folk vi før har oppsøkt ikke blir kontakta igjen av en de kjenner om morran 1. mai, ja nærmest «henta» til toget, kan ofte små ting, usikkerhet o.l. lett komme i veien for å delta.

Revisjonisttogene er ingen død hund

Framgangen igjennom mange år har gjort mange kamerater overmodige. Foran årets 1. mai var det en utstrakt tendens til å arbeide og tenke om SV og «NKP» hverken finnes eller kan vinne særlig innflytelse. Fienden i disse borgerlige arbeiderpartiene ble kort og godt ikke

tatt *taktisk* alvorlig. I Oslo ble f.eks. revisjonistenes togopplegg omtrent ikke omtalt i hverken den sentrale agitasjonen eller i lokale løpesedler. Og der det fantes ble det vanligvis bare hengt på noen setninger om SV, mens bresjnevistene i «NKP» ikke ble ofra ett ord.

Denne høyre-taktikken passa sjølsagt som hand i hanske for revisjonistene som nettopp håpa på å få «gå i fred», unngå konfrontasjoner og dermed få ro til å mobilisere sitt vanlige omland. Resultatet i Oslo med 4000 deltakere viser at de i en viss grad lyktes med dette.

Denne neglisjeringa av å ha en aktiv taktikk for å vinne masser som er under revisjonistpartienes innflytelse, avsløre revisjonistlederne, kritisere parolene og politikken deres var etter min oppfatning en svakhet i 1. maiarbeidet vårt over hele landet. I SV/«NKP»-toget i Oslo var det f.eks. *forbud* mot å støtte Tsjekkoslovakias folk mot sovjetokkupantene. Dette ble i en viss grad tatt opp i agitasjonen i sluttfasen. Men det ble ikke brukt som et grunnlag for virkelig å *brennmerke* SV/«NKP»-toget som et reaksjonært, pro-imperialistisk arrangement. Det ble *nevnt* i vår agitasjon, men vi førte ikke noen kampanje rundt det som virkelig kunne skape en branngate mellom revisjonistlederne og progressive masser som ennå er under deres innflytelse.

Det samme kan vi si om svarta som ble gitt på revisjonistenes propaganda mot Faglig 1. maifronttoget. Et av hovedpunktene for dem er å fordreie reservasjonsretten og skape et inntrykk av at Faglig 1. maifronts tog nærmest består av «tilfeldige,

faglig 1. mai- front 1977

lokale paroler» og at ingen støtter hovedparolene i toget.

Dessverre har dette i flere år brakt mange kamerater i pakt med revisjonistenes ønsker, i forvirring, og ført til en praksis der reservasjonsretten tolkes som en oppfordring til å distansere seg fra flest mulig hovedparoler. I en by gikk en i år til og med så langt som å gå mot sentral slagordropping i toget under dekke av at dette ville bryte med «reservasjonsretten».

Dette er høyreopportunisme. Faglig 1. mai-front er et *rodt klassekamp* tog med hovedparoler som tar stilling mot monopolkapitalen, DNA/LO-ledelsen, klassesamarbeidet, de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet og for sosialismen. Det er dette

hovedgrunnlaget folk og masseorganisasjoner må bedømme toget ut ifra. Samtidig veit vi at mange masseorganisasjoner ikke har tatt stilling til endel av de sakene som tas opp i hovedgrunnlaget. Reservasjonsretten gir dem anledning til å slutte seg til toget *med sine egne klassekamp* paroler og gjøre oppmerksom på at organisasjonen ikke har tatt direkte stilling til andre spørsmål. Men å demonstrere for sånne paroler i et *rodt klassekamp* tog av Faglig 1. maifronts type er sjølsagt et politisk valg en gjør med kjennskap til hovedgrunnlaget for toget. Og det er noe helt annet enn å gå i toget med ei lang liste paroler som en indirekte nærmest distanserer seg fra.

Styrk demokratiet i fronten

Faglig 1. maifront er i dag en massebevegelse og en front. Men mange plasser går partikameratene i spissen for ei byråkratisk og sektersk organisering som nærmest hindrer nye aktivister å bli aktivt med i arbeidet. Opplegget i Bergen og Oslo i år kan her stå som nyttige kontraster.

Jeg har begrensa kjenskap til Faglig 1. maifront i Bergen, men en rapport bør i allefall framheves. Like etter påske organiserte Faglig 1. maifront der en massekonferanse for aktivister som samla hele 800 deltakere. Her ble politikken og det organisatoriske opplegget for innspurten i 1. maiarbeidet

diskutert. Dette ga en anledning til diskusjon, det styrka demokratiet og entusiasmen.

Mot dette vil jeg stille Faglig 1. maifronts organisering i Oslo. Etter et vellykka åpningsmøte i februar var det nemlig ikke ett allmannamøte eller noen konferanse for aktivister, 1. mai-ansvarlige eller tilsvarende. Det ble heller ikke utgitt noen form for bulletin som oppsummerte mobiliseringserfaringer, tok opp politiske motsigelser vi møtte i 1. mai-arbeidet eller liknende. Hele aktiviteten ble organisert av seksjoner, der det jamnt over også var få initiativer til virkelig demokratisk liv innafor fronten.

Dette mener jeg demonstrerer to linjer i organiseringa av fronten. Den ene bygger på å mobilisere aktivister, sikre intern propaganda, oppsummering av erfaringer og demokrati. Den andre neglisjerer dette, isolerer partikadrene fra andre aktivister og erstatter diskusjoner og demokrati i fronten med kontoradministrasjon og byråkrati.

Styrk partidemokratiet foran neste års 1. mai-arbeid

I mange år har partiet drevet 1. maiarbeidet etter de samme linjene. Vår praksis viser at hovedprinsippene vi bygger på er riktige. Men samtidig vil jeg hevde at endel av våre 1. mai-forberedelser nå har fått for mye preg av byråkratisk og sløv rutine.

Hva er den vanlige gangen? Jo, utpå seinhøsten og forvinteren kommer det et sentralt initiativ, komiteen i Oslo offentliggjøres og partiets forslag til hovedparoler gjøres kjent i organisasjonen. Og de fleste laga oppfatter dette som «greit», og 1. mai-forberedelsene tar stort sett sikte på å følge opp praktiske direktiver og tidsfrister. Alt dette er nødvendig.

Men likevel, er det nok? Jeg tviler. Og spesielt vil jeg hevde at det er en alt for liten politisk mobilisering av partimedlemmene for SKs organer fatter sine endelige vedtak om opplegget. Med andre ord: for svakt utvikla

demokrati i partiet i 1. mai-forberedelsene. Foran neste års 1. mai vil jeg derfor foreslå at SK før det fattes endelige vedtak sender ut et diskusjonsopplegg i partiet der vi kan ta opp kritikk og oppsummering av tidligere års 1. mai-erfaringer, ta stilling til endel forslag til hovedparoler og sende inn forslag til endringer og nye paroler.

Jeg trur at en sånn forberedende runde ville gi SK et langt bedre materiale å vurdere før endelige vedtak ble fatta og jeg trur at det ville styrke partikadrenes entusiasme for 1. mai-arbeidet. I ly av mange års framgang har det fått samle seg opp for mange inngrodde feil og avvik. La oss få støvet feid bort!

Kampanje mot utelukking av RV i NRK-sendingane.

KAMPANJE MOT UTELUKKINGA AV RV I NRK-SENDINGANE

I 1975 lagde NRK nye reglar for kven som skulle få ta del i valkampsendingane i radio og fjernsyn for at RV skulle haldast utafor. Etter at «NKP» slapp til har det vorte klarare for mange at reglane er skreddersydde for RV, og i praksis er RV dei einaste som vert råka av reglane.

RV krev at alle parti som stiller liste i eit fleirtal av fylkene og som har ein landsomfattande organisasjon

skal få ta del i NRK-sendingane på lik line. Dette er eit demokratisk krav retta mot åtaket på ytringsfridomen frå NRK og det rettar seg mot den sjåvinistiske og reaksjonære kampanjen som «NKP» dreiv for at berre deira parti skulle få koma med.

Det finst eit grunnlag for oppslutning om dette kravet, fleire fagforeningar og klubbar har slutta opp om kravet. Dersom RV-aktivistane går i spissen for å reise dette kravet i foreninga og klubben sin vil det kunne verta ei masserørsle for kravet og

mot åtaket på ytringsfridomen.

Denne kampanjen er ein viktig del av valkampen, det dreier seg ikkje berre om RV skal få delta eller ikkje. Dette er ein del av kampen for dei demokratiske rettane, mot yrkesforbud, suspensjonar og politiske oppseiinger osv. For oss er det og spørsmålet om vi skal «godta» denne typen åtak som i røynda er retta mot partiet og som vil råke ein kvar opposisjon dersom borgarskapet får ture fram uhindra.

Reis ein kraftig opinion mot åtaket på ytringsfridomen frå NRK.

DEBATT

Kampuchea — nydemokrati eller proletariats diktatur?

I RF nr. 2/76 er en artikkel om revolusjonære i Kampuchea som m.a. kommenterer den nye grunnloven i landet. Artikkelen blir avslutta uten noen egentlig konklusjon:

«Forholda allment og den nye grunnloven til Demokratisk Kampuchea avspeiler et framskredent nydemokratisk samfunn med alle muligheter til å utvikle seg raskt mot sosialismen.»

Samtidig gir artikkelen en helt riktig framstilling av hva nydemokratiet er:

«Statssystemet — et felles diktatur av alle revolusjonære klasser — og regjeringssystemet — den demokratisk sentralismen — utgjør nydemokratiets politikk.»

Og i økonomien:

«I den nydemokratiske republikken under proletariats ledelse vil statsbedriftene ha en sosialistisk karakter, og de vil utgjøre den ledende krafta i økonomien. Men republikken vil ikke legge alment beslag på kapitalistisk eiendom eller forby kapitalistisk produksjon som «ikke går ut over folkets vel-

ferd», siden Kinas økonomi er meget tilbakeleggende.

Om forholda i jordbruket:

«Republikken vil ta visse nødvendige skritt for å legge beslag på godseierens jord og fordele den til bønder med lite eller ingen jord, gjennomføre Dr. Sun Yat-sens parole om «jorda til den som dyrker den», oppheve føydale forhold på landsbygda og la jorda bli bøndernes privateiendom. En økonomi med rike bønder vil være tillatt på landsbygda. Dette er politikken med «utjamning av eiendomsretten til jorda»... Allment sett vil det ikke bli oppretta et sosialistisk jordbruk på dette stadiet, sjøl om visse typer samvirketiltak som bygger på «jorda til dem som dyrker den» vil inneholde elementer av sosialismen». (Mao, sel. works (Peking) — s. 353)

Altså: Nydemokrati er en statsform hvor staten er et felles diktatur av de revolusjonære klassene og styringsforma er demokratisk sentralisme, i økonomien er statsbedrifter ledende i industrien, men kapitalistiske

foretak tillates (kan til og med oppmuntres), jordbruket er kapitalistisk med islett av sosialisme, men dette er underordna. Det nasjonale borgerskapet deltar ikke i staten, men blir heller ikke undertrykt økonomisk. Kompradorborgerskapet er sjølsagt undertrykt. Det er i lys av disse tesene om nydemokratiet vi må forstå FUNKS program for frigjøringskrigen. Dette var et program for nydemokrati, mot imperialismen og kompradorborgerskapet. Men i og med den nye grunnloven i Kampuchea, offentliggjort 5. jan. 76, har Kampuchea tatt skrittet over i et nytt samfunn.

Jeg vil påstå at dette samfunnet har alle kjennetegn på å være sosialisme, det er proletariats diktatur som står i Demokratisk Kampuchea, en klasseallianse mellom bønderne og arbeiderklassen, med arbeiderklassen som den ledende krafta, og hvor borgerskapet er undertrykt politisk og økonomisk. Artikkelforfatteren i RF argumenterer sjøl for dette når han

gjengir grunnloven.

«Staten i Kampuchea tilhører landets arbeidere, bønder og øvrige arbeidende lag» (art. 1)

«Alle viktige produksjonsmidler er kollektiv eiendom til folkets stat og kollektiv eiendom til folket organisert i fellesskap» (art. 2 — om økonomien).

Det er ikke tillatt med privat eiendomsrett til produksjonsmidler i Demokratisk Kampuchea. Kapitalistisk produksjon eksisterer ikke, det eksisterer heller ikke noe kapitalistisk varemarked i og med at ingen arbeider eller bonde selger arbeidskrafta si. Kampuchea er gjenomkollektivisert, i jordbruket er folket organisert i kooperativer og ikke som frittstående, sjøleiene bønder som kjennetegner det nydemokratiske samfunnet. Borgerskapet, også det nasjonale, blir altså undertrykt som klasse. Arbeiderklassen deler makta si med bøndene, men ikke med kapitalistiske bønder, i og med at bøndene er organisert i sosialistiske kooperativer.

Demokratisk Kampuchea kaller ikke landet sosialistisk eller proletariats diktatur, og dette kan virke forvirrende. Men da er jo en kommunistisk metode å «gjøre en konkret analyse av de konkrete forholda» (Lenin). RF-forfatteren gjør dette, men trekker allikevel etter min mening feil konklusjon. Jeg oppfordrer kameratene til debatt om dette.

Hetsen mot Demokratisk Kampuchea er derfor ikke bare hets mot frigjøring og folkekrig, men og hets mot sosialismen. Imperialismen raser mot dette tapre folket. Da er det vår klare internasjonalsplikt å forsvare Demokratisk Kampuchea, å kjempe mot hetsen. Hvor mange av kameratene gjør det?

På Universitetet i Oslo har f.eks. DKSF i lengre tid drevet en intens kampanje mot Demokratisk Kampuchea, med plakater, veggaviser og adskillige løpesedler. Få eller ingen initiativer ble tatt fra vår side for å møte DKSFs offensiv, og det er ganske alvorlig. (I parentes:

Rødfronten gjorde et bra arbeid i forbindelse med møtet 12. februar. Men det er det eneste ml-bevegelsen på Universitetet har gjort for å forsvare Demokratisk Kampuchea.)

Jeg mener det er uholdbart at det eneste tidsskriftet om det siste nyoppretta sosialistiske landet i verden skal ha et opplag på 1500 og spres av en håndfull folk, i hovedsak i Oslo. En konkret måte å drive vennskapsarbeid med Demokratisk Kampuchea på er å være med å spre bladet. Alle kamerater oppfordres derfor til å tegne seg som kommisjonær på Det nye Kampuchea, og bli medlemmer og abonnenter! Det er en kommunistisk plikt å vise proletarisk internasjonalisme, og det er i øyeblikket bare kommunistene som kan gå i spissen for Kampuchea sak i Norge. Gjør ikke vi det, gjør ingen det. Det er å overlate saka til Berge Furre og NÅ.

Adressa til Vennskapssambandet er: Vennskapssambandet Norge — Kampuchea, Uranienborgveien 11, Oslo 3.

Ludvik

DEBATT

For en korrekt taktikk i kampen mot terroren i fagbevegelsen

I og med oppsigelsene på EB og seinere på Noblikk/Sannem, har borgerskapet tatt i bruk en ny taktikk i sin Yrkesforbud/«Fei-dem-ut»-kampanje. Hensikten er å gi et inntrykk av at «arbeiderklassen sjøl kvitter seg med uroelementer» og å la bedriftsledelsen gå fri.

I første omgang har de på de to stedene oppnådd sitt kortsiktige mål: å få sparket de mest aktive av de arbeiderne som står på en kamplinje og en linje jot pampevesen. Men taktikken deres er et tve-egget sverd. Arbeideraristokratene har måttet avsløre seg som profittens forsvarere og de reineste diktatorer over arbeidere. Den skarpe siden av sverdet vil utvilsomt vende seg mot arbeideraristokratene sjøl.

Hvordan skal vi vurdere disse «aksjonene». Hva sier de om styrkeforholdet mellom de to linjene i fagbevegelsen. Hvordan skal vi bekjempe terroren i

fagbevegelsen. Dette er viktige spørsmål som det sikkert finnes motsigelser på. Jeg kan ikke gi en fullstendig analyse av situasjonen eller gi fullgode svar på spørsmåla, men legge fram mitt syn på noen punkter og håper på reaksjoner.

MCCARTHY-TIDA OM IGJEN?

Vi bør absolutt trekke fram de historiske lærdommene fra McCarthy-tida og påvise at de samme råtne metodene blir brukt nå av borgerskapet og arbeideraristokratiet. Men det er viktige forskjeller mellom 50-åra og nå som ikke må glemmes: Den gangen hadde alt en del tidligere kommunistpartier degenerert til revisjonistpartier. En rekke andre var på rask vei. Kontrarevolusjonen «sto for døra» i Sovjet. Og vi kan godt si det slik at Krustsjov overtok der McCarthy slapp.

Angrepene nå kommer i en stikk motsatt situasjon: nye kommunistpartier bygges

over hele verden. Partier som oppstår og vokser i kamp mot revisjonismen og sosialimperialismen. Partier som spiller en ledende rolle i klassekampen. Verdens folk er i ferd med å kvitte seg med tilbakeslaget etter kontrarevolusjonen. Så vidt jeg vet ble ikke metoden med «streik» brukt i 50-åra. Noen kamerater vil kanskje hevde at det viser at vi står svakere i dag? Det mener jeg er feilaktig. I 50-åra — med degenerering — så var det *tilstrekkelig* for borgerskapet med en intensiv løgn og hetskampanje for å true det som var av kommunister og kampvillige folk til taushet.

I dag holder ikke det. Borgerskapet har erfart at den nye marxist-leninistiske bevegelsen og dens medlemmer ikke kryper under jorda om det blåser hardt. *Taktikken med «streik» er et uttrykk for vår styrke.*

Sjøl sagt så viser oppsigelsene på de to stedene hvilken makt sosialdemokratiet og

revisjonistene har over fagbevegelsen. Men denne makta har fått befeste seg i ti-år. Deres rabiate metoder viser at de for første gang på lenge føler seg alvorlig trua.

HVORDAN BEKJEMPE TERROREN I FAGBEVEGELSEN?

Noen kamerater har reist forslag om at Streikestøttebevegelsen bør sette i gang en særskilt organisert kampanje som retter seg allment mot suspensjoner, eksklusjoner og usaklige og politiske oppsigelser. Det mener jeg er feilaktig.

Ta et eksempel: På en arbeidsplass ble der valgt et kampvillig klubbstyre fordi de sto på en riktig linje for den økonomiske kampen på stedet. Bedriftsledelsen satt straks i verk forbud mot å holde møter i arbeidstida osv. Klubbstyret svarte med en kampanje for de demokratiske rettene og neglisjerte totalt de økonomiske krava som de ble valgt på. Dermed mista massene mye av motivasjonen for å slutta opp om styret. Dette var en av årsakene til at bedriftsledelsen og sosialdemokratene fikk det som de ville i første omgang.

En allmen og spesielt organisert «demokrati-kampanje» uttrykker også linja med å slå tilbake terroren («i ett slag»). Men arbeideraristokratiet er utøvere av borgerskapets diktatur i fag-

bevegelsen. Store deler av dem vil også utøve den fascistiske undertrykkinga. Jo større framgangen for kamplinja blir, jo hardere og mer groteske vil borgerskapets metoder bli. Teorien om «ett slag» sprer illusjoner om borgerskapet og arbeideraristokratiet. Den innebærer en ide om utviklinga av klassekampen som en skålvakt der man skifter vekt over fra den ene til den andre skåla til vekta tipper over.

Betyr dette at jeg mener vi ikke skal føre en særskilt kamp mot terroren i fagbevegelsen? Nei. Det ville være helt feilaktig å bare vende seg allment til borgerdiktaturet og si: «Hva var det vi sa, sådan er kapitalismen». Tvert imot bør vi i enda sterkere grad enn i dag ta opp de forskjellige konkrete angrepene i klubber og foreninger, uansett om det er samme forbund eller ikke, og fremme protestresolusjoner. De som er blitt oppsagt bør inviteres til å komme og informere på klubb og foreningsmøter (gjørne med motinnleder fra forbundet eller folka som sto bak). Løpeseddelen fra Faglig Utvalg i Oslo AKP(m-l) om EB-saka bør bestilles og spres over hele landet. Osv. Dette er et viktig ledd i den konkrete avsløringa av arbeideraristokratiet og for å motvirke løgnen om «spon-tane aksjoner».

Det jeg i første rekke vil

rette meg mot er tendenser til å ville neglisjere dagskampen og i stedet lage en allmen «demokrati-kampanje». Tvert imot må vi intensivere arbeidet for å reise massenes dagskrav, styrke masselinja og gro djupe røtter i massene. Det er nemlig det som vil gi grunnlaget for at massene vil forsvare de mest kampvillige arbeiderne, avsløre arbeideraristokratene og våge å gå mot dem. Dersom vi glemmer det, så vil kampen mot terroren raskt utvikle seg til «Forsvarskomiteen for AKP(m-l)s rett til å eksistere.» Kampen mot terroren må føres konkret, rundt hver enkelt sak.

«Å BLI ANGREPET AV FIENDEN ...»

Der fins sjølsagt feil somvi gjør – (ofte sekterske) som *letter* og kan gi formelle påskudd for terroren. Slike feil må korrigeres. Men de har aldri vært årsaken til angrepene. Mao sine ord om at å bli angrepet av fienden er en god og ikke en dårlig ting, gjelder fullt ut for de angrepene kampvillige arbeidere blir utsatt for i dag. Dette sitatet bør studeres grundig. Klubbstyret på Noblikk/Sannem har tilmed vært velvillige nok til å bekrefte det. Som en del av begrunnelsen for aksjonene oppgav de at: «De begynner å vinne en viss respekt!»

Gudmund

DEBATT

Klassekampens fremmedarbeiderutgave.

Fremmedarbeiderutgava av Klassekampen skal som kjent komme ut 6 ganger i året.

Såvidt jeg kjenner til er AKP(m-l) et av de få kommunistpartiene som utgir ei avis spesielt beregna på fremmedarbeidere. Det er et tiltak i den proletariske internasjonals ånd — et tiltak partiet kan være stolt av.

Men skal avisa ha noe for seg, ja så må den spres. Men til hvem? Her ser det ut til å være endel misforståelse og/eller gærn politikk.

HVEM ER AVISA BEREGNA PÅ?

Erfaringene til nå viser at mange tror at dette er ei avis som bare fremmedarbeidere har interesse av. At den er et slags oversatt sammendrag av artikler fra dagsavisa. Noen ser tilogmed ut til å mene at siden avisa tar opp fremmedarbeiderstoff, har den liten eller ingen interesse for norske arbeidere og progressive. Vi har eksempler på kamerater som har fått tilsendt et visst antall av avisa og som har returnert halvparten med kommentar om at «Vi har bare 10 fremmedarbeidere her!»

AVISA ER FØRST OG FREMST BEREGNA PÅ FREMMEARBEIDERE:

— Den er laga fordi fremmedarbeidere er en del av arbeiderklassen det erfaringsmessig kan være vanskelig å få kontakt med på grunn av språkproblemer.

— Den er laga fordi fremmedarbeidere har særskilte problemer — de er ikke bare utbytta som arbeidere, de er ekstra utbytta som fremmedarbeidere. De er undertrykt språklig og kulturelt som nasjonale minoriteter.

— Den skal ta opp fremmedarbeidernes problemer og krav i Norge. Den skal ha internasjonalt stoff fra fremmedarbeidernes hjemland. Den skal informere fremmedarbeidere om klassekampen i Norge. Den skal være et redskap for å smi kampenhet mellom norske arbeidere og fremmedarbeidere...

VIKTIG OGSÅ FOR NORSKE ARBEIDERE OG PROGRESSIVE

Hvis parola om ENHET NORSKE ARBEIDERE — FREMMEARBEIDERE, ikke skal være bare ei tom frase, må avisa brukes i

kampen mot vår egen sjåvinisme. Vi vet at det også i arbeiderklassen finnes sjåvinisme og rasistiske tendenser. Et eksempel på det er at det ennå finnes kamerater som er for innvandringsstoppen.

— Borgerskapet sprer mye løgn både om fremmedarbeidernes forhold her i landet og om deres bakgrunn i hjemlandet. Vi trenger ei motvekt til dette. Norske arbeidere trenger å informeres om utbyttinga av fremmedarbeidere i Norge. Vi vet hvem som tjener på splitting. Derfor bør vi lese avisa og selge den til andre norske arbeidere og progressive.

OM AVISA

Avisa er ikke et oversatt sammendrag av dagsavisa. Det hender av og til, men det er svært få artikler som har stått i dagsavisa.

Når alt dette er sagt må det også sies at vi selvfølgelig ikke kan lese alle artikler — fordi vi ikke kan arabisk, urdu, tyrkisk osv. Men en god del av artiklene er på norsk og endel på engelsk. Og fremmedarbeiderne sjøl kan heller ikke lese alt, pakistanerne forstår ikke tyrkisk!

SELG OG LES KLASSEKAMPENS FREMMEARBEIDERUTGAVE!

Nina

Reis Kampen mot Asbest på arbeidsplassene.

Asbest-støv er ei svært farlig gift. Alle arbeidere som er i kontakt med asbest-støv løper en stor risiko for å pådra seg de sterkt invaliderende og dødelige sykdommene lungehinnefortykkelse (pleuraplac), asbestose (en sykdom som likner på silikose) og lungekreft.

I den siste tida har det vært en god del kamper og bevegelse rundt kravene: *Forbud av asbest og Boikott asbest på arbeidsplassene*. Denne kampen har særlig pågått innafor bygningsbransjen i Oslo. Ett tømmer-lag (ca. 100 mann) på en av Oslos største byggeplasser nekta å ha noe med asbest-produktene Eternit, Pernit og Mangani å gjøre. Og kampen ga resultater: De resterende blokkene blei av byggherren (OBOS) omprosjekttert til vanlig trepanel! Videre har flere fagforeninger reist kravet om forbud av svineriet og oppfordra sine medlemmer til boikott av disse produktene.

Denne bevegelsen har satt grå hår i hue på forbundspampene og mange lokale arbeideraristokrater. Forbundsstyret i Bygg var opprinnelig (i et vedtak fra 74) for totalforbud av asbest. Men etter mye press, særlig

fra Norcem-konsernet, har forbundsstyret snudd trill rundt: Nå er asbesten akseptabel «hvis bare vernetiltaka er gode nok». En av forklaringene på denne kuvendinga finner vi i at «sjefs-aktivisten» for forbundslinja i forbundsstyret, opplysningssekretær Bjørn Sørensen, ble oppnevnt fra LO til å sitte i en statlig komite for å vurdere asbestfaren. Mens han satt i denne komiteen fikk han jobben som sjef for arbeidstilsynet i Oslo. Og nå var den samme Sørensen ikke for forbud lenger! I stedet skulle det satses på «gode vernetiltak».

Også blant de lokale arbeideraristokratene i Bygg i Oslo har det vært mye fram og tilbake. Sjøl om det har vært en del hederlige unntak, har et flertall gått inn på linja til Sørensen – inntil det siste.

I et vedtak Arbeidsutvalget *Bygg-seksjonen for Oslo og omegn* (paraply-organisasjon for bygningsforeningene i Oslo/Akershus) reises nå kravet om totalforbud av asbest, samt boikott av asbest på byggeplassene. Med ett stort «men»: allerede igangsatte bygg blir ikke gjenstand for asbestboikott. Boikotten vil bare omfatte bygg som prosjekteres *fra nå av*.

Hvordan skal vi vurdere dette vedtaket? For det

første: Pampene er *skremt* av masse-bevegelsen for forbud og boikott – de gir etter for presset. Dette er en god ting som viser at kamp nytter og at aristokratene frykter massebevegelsen. Men samtidig er dette et uttrykk for at pampene forsøker å komme bevegelsen i forkjøpet, sånn at lufta kan gå ut av bollongen. De sier: «La oss ikke lage noe bråk nå, om ei tid er byggeplassene asbest-frie likevel».

Til dette er det å si: Det kan ta flere år før asbesten forsvinner på byggeplassene – sånn som større anlegg som nå ligger på tegnebrettet prosjektert med asbest.

Derfor kamerater: Kampen mot asbesten er ikke slutt. Lær av tømmerne på Furuset-feltet i Oslo! Krev forbud og boikott nå! Alle kamerater som jobber i industrien må undersøke om det brukes asbest på hans/hennes arbeidsplass. Agiter for boikott! Ta saka opp i klubben og foreninga og krev forbud!

Til slutt vil jeg oppfordre alle kamerater som jobber på plasser der det brukes asbest eller asbest-produkter om å bestille løpeseddelen fra Faglig Utvalg om asbest-kampen. Den forklarer på en grei og agitatorisk måte nødvendigheten av å reise denne kampen.

Bygningsarbeider

DEBATT

Bruk innsenderspaltene i lokalavisene.

Eg har inntrykk av at partiet ikkje utnyttar ein av dei demokratiske rettane vi (inn til vidare) har i dette samfunnet, nemleg retten til å skrive innlegg i lesarspaltene i lokalavisene. Dette er spalter som blir lese av svært mange, og såleis når folk vi elles ikkje når.

Dette bygger eg på at eg les

ei av DNA-avisene (Dagningen), som rett som det er formidlar åtak på partiet (nå sist ein serie om prinsippprogrammet) utan at eg har sett svar. Kvifor? Blir ein nekta innlegg? tryggingpolitiske årsaker? Nedprioritert? Viss dette gjeld mange distrikt, syns eg det må tas opp og rettast på.

Per

Gå inn i idrettslaga — delta i idrettsaksjonen

«Så lenge samfunnet har vart delt i klasser, har idrett og fysisk fostring vært et viktig middel for de herskende klassene til å befeste makta over det arbeidende folket. Samtidig har idrett og fysisk fostring også vært et viktig vilkår for de arbeidende klassers kamp mot utbytting.» Dette sitatet er hentet fra den første av to viktige artikler i Røde Fane om idrettens historie, hvem som leder idrettsbevegelsen og vårt syn på hvorfor det er viktig å drive fysisk fostring sjøl og hvorfor det er viktig at vi går inn i de lokale idrettslaga.

Jeg skal ikke gå så detaljert til verks, fordi jeg mener at folk bør lese og studere artiklene i Røde Fane. Jeg vil ta for meg ett par viktige ting. For det første kommunistenes syn på å drive idrett sjøl, og for det andre viktigheten av at vi deltar *aktivt*, i de lokale idrettslaga, bedriftslag osv.

Fysisk fostring er et politisk spørsmål

Hvis vi med «hånda på pulsen» skal være ærlig, trur jeg vi må si det står dårlig til med kondisen. Legg fra deg

blokk og blyant og løp 100 meter, da vil du fort oppdage at dette går ikke. Fra spøk til alvor. Sitatet foran må vise oss viktigheten av fysisk fostring, at en viktig forutsetning for seieren i revolusjonen ligger i utholdenhet og styrke. Det er knytta til revolusjonens militære karakter. Kommunistene — den politiske ledelsen — kan ikke bli isolert fra massene p.g.a. en dårlig kondisjon. Nå som supermaktene rustar til krig må vi begynne å ta disse spørsmålene alvorlig. Sommerleiren på Håøya i fjor sommer var et skritt framover, men vi kan ikke bare drive fysisk fostring en gang i året. Det er viktig at vi trener jevnlig. Dette kan gjøres i første omgang med enkle midler som løping om kveldene, sykling, gå på ski. For oss betyr dette at vi trenger en politisk kampanje for å få satt igang en slik bevegelse. Slik må vi forstå f.eks. fysisk fostring på sommerleirene.

Vi må bli i stand til å sette opp egne målsettinger. Men gjennomføring av fysisk fostring kan ikke bli noen personlig sak eller en sak bare for kommunister, like lite som revolusjonen er det. Derfor skal denne aktiviteten foregå i idrettslaga. Der skal vi kjempe sammen med

massene for en idrettsbevegelse som kan fremme arbeiderklassens og folkets interesser.

Gå inn i de lokale idrettslaga- bedriftsla

Det andre spørsmålet er hvordan vi skal forholde oss til de lokale idrettslaga-bedriftslaga. Idrettsforbundet er den kulturinstitusjon som har flest medlemmer, ca 1 mill. i 1971.

Borgerskapet har makta i idrettsforbundet, der fins det mange krav og mye folk rundt i de lokale idrettslaga som lett kan mobiliseres. Et eksempel på slik kamp har vi i et fotballag i Oslo i 7. divisjon (som spiller fotball for mosjonen, og morro skyld). De truer med å trekke seg ut av serien, fordi avgiften til kretsen skal gå opp fra 1200 til 2900, dvs. ca. 350 for hver kamp.

Slikt må vi stille oss i spissen for. Idrettsaksjonen er en kamporganisasjon der idrettsfolk kan fremme denne kampen. Den har et utmerka program som jeg oppfordrer folk til å sikre seg. Det er viktig at vi deltar aktivt, er med å selge medlemskort får med folk rundt på arbeidsplassene, i de lokale idrettslaga osv. Kamerater trå til.

Ottar

Tom side